

„Unikalus idealo balsas“

Julian Carron susitikimas su abiturientais

2010-05-16

Draugai, šis jūsų gyvenimo momentas yra ypač svarbus, nes mums, kiekviename iš mūsų, vyksta kova tarp „unikalaus idealo balso“ (kaip ką tik dainavome), kurį visi jaučiame kirbantį viduje, ir visų aplinkybių, kurios dažnai stengiasi tą balsą nutildyti, todėl nebežinome, į kurią pusę pasukti. Tai – kova, kurią kiekvienas išgyvena viduje, todėl šis momentas yra ypač dramatiškas, nes tie pasirinkimai, kuriuos netrukus turėsite padaryti, yra lemtingi gyvenime, nes pradėsite suvokti visus veiksnius ir regėti savąjį veidą: „Ką man veikti gyvenime?“. Puikiai suprantu tą dramą, kurią tikriausiai išgyvenate šiuo gyvenimo momentu; tai – laikotarpis, kuris verčia rinktis, baigiate, todėl reikia rinktis, reikia pradėti rinktis, nes gyvenimas nelaukia, reikia rinktis, nes ir nesirinkti jau yra pasirinkimas; todėl visi, baigdami mokyklą, renkasi, siūlo gyvenimui savo veidą, ir atsiranda kova: „nesustok už neūžaugų sielų palydos, jos kartoja veiksmus, bet jų nesupranta; nekilk į pilį jaunų teisingųjų, garbinančių saulę“. Nes idealas mus kviečia kovoti prieš tokį menkumą. Pirmiausia turime suvokti, kad vyksta ši kova.

Antra problema yra kelias, koks yra kelias, kuriuo eidami pasieksime idealą? Nes „žengia žmogus, kai gerai žino, kur eiti“.

Kunigas Giussani mus moko: „tik iš aiškumo ir tikrumo žmogus semiasi energijos veikti“. Todėl norime vieni kitiems padėti suprasti, ko mums reikia, kad galėtume gyventi, kad galėtume visiškai pasinerti į gyvenimą, nes šiuo gyvenimo momentu iš pat mūsų būties vidaus iškyla šis poreikis, atradimas, kad gyvenimas yra pašaukimas.

1) Kodėl verta gyventi?

Pirma pašaukimo problema, su kuria susiduriame, nėra „ką pasirinkti?“, tai tik pasekmė. Pirmiausia jūsų širdyse iškyla klausimai: „Kodėl aš esu? Kodėl esu pasaulyje? Kodėl verta gyventi? Kam aš reikalingas? Kam reikalingas būtent mano „aš“?“. Kaip matote, tai gyvenimo klausimai, pamatiniai kiekvieno iš mūsų klausimai. Todėl pirmasis sprendimas – rimtai pažvelgti ir priimti šiuos klausimus, šiuos poreikius, nes, kaip sako R. M. Rilke, „visi susimokę mus nutylėt“ (visi tarsi susitarę mus ignoruoja – vert. past.), kad priverstų mus elgtis pagal kitus kriterijus. Sulaikyti šiuos klausimus reikštų nusizengti žmogaus prigimčiai, reikštų numarinti žmogaus prigimtį, t.y. užbloguoti „aš“ besileidžiantį į gyvenimą. Todėl ši ryta esame kartu, pirmiausia, kad netildytume šių klausimų, kad netildytume idealo balso.

Įsivaizduokime, kaip bet kokio daikto dalis, tarkim mašinos ratas, savęs paklausia: „Kam aš reikalingas? Ką turiu daryti?“. Tą būtų galima suprasti tik santykiyje, ryšyje su visuma, viskuo. Todėl jei savęs klausiate: „Kam reikalingas mano gyvenimas? Ką esu kviečiamas daryti?“, svarbiausia yra rasti kriterijų, kuris mus susietų su viskuo, „tą kriterijų, kuriuo sekdamas žmogus tampa naudingas pasauliui ir gali vis labiau pažinti save bei artintis prie savo laimės, o ne prie savęs praradimo“. Dėmesio, nes tai labai svarbu: tai, kad reikalingas pasaulis, nereiškia savęs praradimo, tarnavimas pasauliui mums yra laimėjimas, mūsų realizacija. Labai svarbu tai suprasti, nes daugelis galvoja, kad vienintelis būdas save realizuoti yra tvirtinti patiemis save (ne sieti save su visuma, bet atsiskirti nuo jos), todėl lieka vieni pasislėpę, klausdami savęs, ar gyvenimas turi prasmę. Kad būčiau išpildytas, turiu suprasti, ką man veikti pasaulyje, nes be šito aš negailestingai save prarasiu/pasiklysiu. O kaip tai suprasti? Kaip suprasti, ką man veikti pasaulyje? Kam galiu būti naudingas?

Kad atsakytume į šį klausimą, būtina suprasti, kokia yra pasaulio prasmė, ką reiškia pasaulis. O tai, draugai, mums yra paslaptis: kokia yra visko prasmė, kokia yra pasaulio, istorijos prasmė? Kaip sakė šventas Paulius: „Iš vienos šaknies jis išvedė visą žmonių giminę, kuri gyvena visoje žemėje. Tai jis nustatė aprėžtus laikus ir apsigyvenimo ribas, kad žmonės ieškotų Dievo ir tarytum apgraištomis jį atrastų, nes jis visiškai netoli nuo kiekvieno iš mūsų“. Būtų tikrai sunku suprasti pasaulio prasmę (ar, kitaip tariant, Dievą), todėl ir savo naudingumą pasauliui, jei pasiliktume tamsoje, jei liktų paslaptis: „Tikrasis moralus viso gyvenimo įstatymas būtų ženklas iš šio nežinomo „viešpaties“ laukimas, dėmesingumas valios, kuri mums apsireikš per grynas, tiesiogines aplinkybes, ženklams. Kartoju: žmogus, racionalus žmogaus gyvenimas turėtų visiškai priklausyti nuo kiekvienos akimirkos, nuo kiekvieną akimirką laukiamo šio iš pažiūros tokio nepastovaus, tokio atsitiktinio ženklo, kuris yra aplinkybės“. Teologiniais terminais šventasis Tomas patvirtina: „Tiesa, kurią protas galėtų pasiekti apie Dievą, būtų labai menka ir po ilgo laiko – ne be įpainiotų klaidų“.

Tačiau Paslaptis mūsų pasigailėjo; matydama mus tokius pasimetusius, pasigailėjo mūsų ir įėjo į istoriją, kad atskleistų mums tai, į ką vieni negalime prasiskverbti, tapo žmogumi, kad padėtų žmonėms būti savimi, kad atskleistų pasaulio prasmę ir padėtų suprasti gyvenimo reikšmę. Jėzus Kristus taip išreiškė pasaulio prasmę: Dievo karalystė. Gyvenimas vertingas, nes yra Dievo karalystės kūrimas, dalyvavimas statant šią karalystę, t.y. dalyvavimas kuriant pasaulį, kuris atitiktų Idealą, tapusį kūnu. Todėl tai iš esmės prisidėjo prie mūsų vietos pasaulyje suvokimo. Aš ir tu esame verti tiek, kiek prisidedame prie Dievo karalystės, kiek padedame žmogiškumui siekti laimės. Todėl tik prisidedant prie šios karalystės (t.y. pripažindami Jo buvimą tarp mūsų) galima pasiekti savo laimę, savo išsipildymą.

Su kiekvienu iš šių sakinių privalote dirbti, savęs klausdami: tai tiesa ar ne? Nekartokite sakinių kaip tam tikros logikos, kad problema išsispręstų, ne! Turite klausyti, nes kitaip nesuprasite, kaip svarbu tai, ką sakome, ir galiausiai nuspręsite

bet kaip, nes nesupratote. Šie žingsniai iš tiesų apsprendžia gyvenimą. Todėl šis momentas labai vertingas, esminis, kad žengčiau žingsnį ir geriau suvokčiau, kas esu, ką man veikti pasaulyje ir kokia pasaulio prasmė.

„Renkantis pašaukimą kriterijus gali būti tik vienas: kaip aš, toks koks esu dvasiškai, protiškai ir fiziškai, su tokiu temperamentu ir išsilavinimu, galiu geriausiai prisidėti prie Dievo karalystės?“

2) Pašaukimo atradimas

Kaip galiu suprasti ženklus, kurie man leistų išsiaiškinti, kaip galėčiau geriausiai prisidėti prie Dievo karalystės? Turiu įvardinti viską, kas mane sudaro, kad suprasčiau, kaip galiu panaudoti visa tai, ką turiu ir kas man buvo duota, Dievo karalystei.

Dėl aiškumo padalinsiu tai, ką sako kunigas Giussani, į tris pagrindinius kriterijus.

Pirmasis kriterijus yra natūralių sugebėjimų ir polinkių visuma. Kiekvienas iš mūsų turi gabumą, troškimą, polėkių, temperamentą. Tai – vertingos dovanos, kurias turime panaudoti kažkam kitam. Visos šios dovanos mums duotos gyvenime dėl kažkokios priežasties, kad jas naudočiau, kad gyvenčiau: kaip galiu panaudoti visas šias dovanas, kurias man Viešpats davė, kad geriausiai pasitarnaučiau Dievo karalystei? „Pavyzdžiui, yra tam tikras intelektas, kuris pasirodo kvailas, kai reikia matematikos, bet genialus, kai reikia sukurti pasakojimą: literatūros genijus, kuris matematikoje atrodytų kvailys. Jei tokį žmogų verčia mokytis technikos universitete, iš jo atima galimybę produktyviai veikti dėl žmonijos“. Jei yra mokytojas, tėvas, motina, vaikas, auklė, šuo, kurie sako: „Ne, privalai mokytis technikos universitete“, tave užmuša. Atrodo banalu, bet nebūsi laimingas, produktyvus, negalėsi pasitarnauti; nerasi savo vietos pasaulyje ir apsigausi, nes renkiesi kažką „iš išorės“, nepaisydamas savo gabumų. „Pavyzdžiui, yra žmogus, genialus muzikos menui, bet jį verčia mokytis viešąją ir privačią teisę; tikrai sumažėja to žmogaus naudingumas žmonijai, todėl pasidaro sudėtingas jo kelias, nes šie du dalykai visada sutampa. Intensyvumas ar grožis... kelio grožis (kadangi grožis yra tiesos spindesys) sutampa su nauda, kurią teikiame pasauliui. Kelio grožis ir išsipildęs pašaukimas yra tas pats dalykas. Todėl norint įvardinti šias sąlygas [šių gautų dovanų, gebėjimų, polinkių visumą], pirmiausia reikia atkreipti dėmesį į savo gebėjimus [tai, į ką esu linkęs, kas man lengviau sekasi, kokį turiu talentą]. Kaip vadinasi šis reiškinys, kuris parodo įgimus gebėjimus? Tai – polinkis. Prigimtis mus veda link idealų, link malonumų ar poreikių, visuomet per mėgavimąsi ar polinkį. Todėl pirma didžioji praktinė taisyklė yra paprastumas“, nuoširdžiai žiūrėti, atpažinti ir priimti šias dovanas, kaip pirmą realybės siūlomą ženklą, padedantį suprasti, kam esu pasaulyje. Didžiausia klaida, kurią galime padaryti rinkdamiesi pašaukimą, „yra išsiginti savo polėkių, pomėgių, malonumo, nes jie yra natūralūs, prigimtiniai“. Galime apibendrinti: turime atsižvelgti į gebėjimus, temperamentą, polinkius, iš kurių esame sudaryti, nes per juos Paslaptis mus kviečia, suteikdama mūsų kūnui šiuos sugebėjimus; nesiunčia mums angelo, mus kuria iš vidaus, kad pasakytų, kam mus kviečia, nes būtent Jis mus tokius padarė. Todėl net ir renkantis profesiją, reikia atsižvelgti į šiuos įgimus polinkius, kaip į būdą eiti ten, kur Dievas mus kviečia per gabumus, kuriuos mums dovanoja. Jis kviečia tave, bet kviečia ne iš išorės, bet duodamas visus šiuos polėkius.

Antras kriterijus: neišvengiamos sąlygos ar aplinkybės. Kunigas Giussani sako, kad „neišvengiama aplinkybė yra, kaip čia pasakius, didžiausia „draugė“, kokią tik turime pasaulyje, nes ji yra akivaizdus veiksnys. O vertinant savo polėkius ar gebėjimus, dažnai atsiranda netikrumas ar baimė“. Ne visi yra mocartai ir nuo pat pradžių taip aiškiai suvokia turimas dovanas ir talentus; kartais tai nėra taip akivaizdu, tuo tarpu neišvengiamos aplinkybės yra akivaizdžios, todėl, pavyzdžiui, kas nors gali norėti mokytis astronomijos, nes tikrai tam yra gabus, tačiau dėl šeimyninių aplinkybių, dėl nepritekliaus, kažkokios tikrai neišvengiamos aplinkybės negali, nes šeima dėl krizės visai neturi pinigų. Tuomet jam tenka eiti dirbti. Neišvengiamos aplinkybės parodo (ne)galėjimą daryti tam tikrus dalykus: vaikas nori būti dviratininku ar vykti į Olimpiadą, nes tikrai yra labai sportiškas, bet patenka į avariją ir lieka šlubas. Kad suprastų, ką turi veikti gyvenime, pirmiausia nereikia pykti, bet priimti šią neišvengiamą aplinkybę. Įsivaizduokite, jei jis, būdamas šlubas, užsispyrty: „Ne, noriu važiuoti į Olimpiadą“; tai būtų užsispyrimas, kaprizas! Apie pašaukimą kunigas Giussani sako: „Neišvengiama aplinkybė yra 100% tikra nuoroda, kokį kelią rinktis. Todėl nėra didesnės „draugės“, paprastesnės „draugės“ už neišvengiamą aplinkybę, už faktą“. Pridėsiu vieną labai svarbų aspektą, esminį pastebėjimą: nieko nėra atsitiktinai, likimas nėra atsitiktinumas: viskas, tikrai viskas yra pašaukimo įrankis! Ar esi tikras, kad būdamas sportininku pasieksi savo pilnatvę ir pasitenkinimą geriau nei per šią neišvengiamą aplinkybę? Ne. Priimti avariją kaip kelio į likimą atkarpą reiškia smalsiai laukti, kaip Viešpats suksis, kad mane šlubą nuvestų į laimę. Tai neturi sukelti abejonių! Negaliu skųstis visą gyvenimą, priešingai: ši neišvengiama aplinkybė tampa esminiu elementu, per kurį Paslaptis man padės pasiekti likimą, idealą, laimę. Tačiau jei sustosime ties pykčiu, tai virs kapu, nes gyvenime gali įvykti daug avarių, bet jei gyvenimas po to nebetektų prasmės (ir galvotume, kad tikslą gali pasiekti tik tam tikrų gebėjimų žmonės), būtume priklausomi nuo atsitiktinumų. Vis dėlto bet kokia aplinkybė yra kelio į likimą, į laimę dalis. Ir šitai tikrai išlaisvina, nes laimė nėra pasaulinis pasisekimas, bet pasitarnavimas viskam, Dievo karalystei (todėl nėra taip svarbu, ar tu būsi durininkas, ar ministras).

Trečias kriterijus: visuomeninis poreikis ar, kitaip tariant, pasaulio ir krikščionių bendruomenės poreikis. Turite pažvelgti į pasaulį šiuo istoriniu momentu: kas yra reikalinga? Kas reikalinga Bažnyčiai? Kas reikalinga krikščionių bendruomenei? Kiekvienas turi pažiūrėti, kas jam atrodo svarbiausia, nes būna laikotarpis ar situacijos, kai iškyla didelis visiško pasišventimo Dievui poreikis, kitu laikotarpiu svarbiau, kad būtų žmonių pasaulyje, darbe, šeimoje, kurie iš visuomenės vidaus galėtų liudyti, kas yra gyvenimas, kokia yra gyvenimo prasmė. Taip pat ir tokiu būdu galime suprasti, kam esame pašaukti.

„Vertinimas turi gimi iš visų šių veiksnių visumos. Tačiau reikia įvesti dar vieną sąlygą: be apmąstymo ir palyginimo, be pokalbio su bendruomene, t.y. su tuo, kas veda bendruomenę, mūsų veikimo būdas bus instinktyvus ir mechaniškas. Apie viską pamąstome, tik ne apie tai, nuo ko priklauso viso gyvenimo struktūra ir jo vertingumas kiekvienam asmeniškai, leidžiame automatiškai atsitikti tam, ką jaučiame vidumi. Reikia apmąstyti; apmąstyti reiškia bandyti palyginti save su likimu, su tikslu, su Dievu, su gyvenimo tikslu, su pasitarnavimu Dievo karalystei. Kas dar jaučia turįs šią problemą, turi pajusti pareigą pritaikyti šiuos kriterijus; taip pat ir tie, kuriuos supa nepanaikinami veiksniai, gal šiek tiek kitokiu būdu, bet turi pritaikyti tuos pačius kriterijus“. Įsivaizduokite, kad laimite loto kelis milijonus; pats normaliausias dalykas yra kažkieno pasiklausti, kur padėti tuos pinigus, kad jų neprarastumėte neprotingai investavę, ar ne? Klausti nėra pareiga, bet interesas: man įdomu viską palyginti, kad neprarastčiau pinigų. Tiesa, galiausiai nusprendžiu aš, bet man patiktų nuspręsti visiškai sąmoningai, kad duotų kuo daugiau vaisių. Jei šitaip būna su pinigais, įsivaizduokite, kas būna su gyvenimu: noriu būti tikras, kad žinau visus veiksnius, kurie man leidžia priimti išsamų sprendimą, nes jis pagrįstas, kai atsižvelgiama į visus veiksnius.

3) Pašaukimo pasirinkimas

Tuomet yra du pagrindiniai sprendimai, du pagrindiniai pasirinkimai, kuriuos kiekvienas iš mūsų yra pašauktas padaryti gyvenime.

a) Pašaukimas kaip gyvenimo kelio pasirinkimas

Yra du pagrindiniai gyvenimo keliai: pirmas yra „paprastas“, natūralus, t.y. kilti į Dievą tarpininkaujant kitam žmogui. Ką reiškia kilti į Dievą tarpininkaujant kitam žmogui? Kad kai įsimyli, žmogus, kuris tave labiausiai atveria, labiausiai išjudina, labiausiai tau primena apie Kitą, yra tarpininkas: tu esi pakviestas atsiverti visumai per būtent šį tau įvykusį dalyką (įsimylėti). Dievas tau dovanoja tą žmogų ne tam, kad čia ir sustotum, bet kad dar labiau tave atvertų Paslapčia, kad dar labiau tave atvertų viskam, kam esi sukurtas: tada pradedi matyti ženklus, kokiam pašaukimui tave kviečia Dievas. Eini į Likimą tarpininkaujant kitam, lydimas kito. Šitaip šiame pasaulyje paklūsti įstatymui, vienijančiam žmogų su Dievu, sakai: „Su šiuo žmogumi eisiu ir į pasaulio kraštą“, eisiu į likimą, esu pakviestas eiti į likimą su šiuo žmogumi, nes jis man labiausiai primena gyvenimo tikslą. Šitas žmogus negali manęs padaryti laimingo, nepadarys manęs laimingo (dėmesio, nes čia visada klystate), nes mano troškimas yra per didelis ir būtent čia tai pasimato geriausiai: joks kitas žmogus taip nepažadina viso mano laimės troškimo, tačiau jis visiškai nesugeba jo išpildyti. Todėl nereikia priekaištauti vyrui ar žmonai dėl šio nesugebėjimo, reikia suprasti, kad jis yra pašaukimo dalis, kad tas žmogus yra tau duotas, kad pažadintų troškimą kartu eiti pas Tą, kuris išpildo (todėl ir yra pašaukimas, nes yra galimybė siekti likimo). Tačiau jei tu prilygini likimą tam žmogui ir sustoji, atsitinka kaip visiems: „O, dabar žinau, kodėl gimiau“. Tada įsivaizduojate, kad pasauliui naudinga, jei mylite tą žmogų ir taškas. „Kodėl turėčiau eiti toliau? Kodėl turėčiau atsiverti kitiems dalykams?“. Po to uždūsta ir išsiskiria, nes taip daugiau nebegali: atrodo taip sukurti vienas kitam, kad daugiau nebegali! Jei padarysime šią klaidą, atsitiks, kaip daug kam dabar atsitinka, nes nesuprasime, kokia yra meilės prigimtis, kodėl Paslaptis mus sukūrė tokius: kad labiau atvertų Tam, kas gali išpildyti. „Krikščionybėje šis kelias [kurti šeimą] yra pamatinis, nes jam patikėta galimybė pratęsti Dievo karalystę pasaulyje [per vaikus].

Tačiau Bažnyčios gyvenime yra dar vienas gyvenimo kelias – skaistumas. Jis „atlieka esminę funkciją, kuri dar geriau paaiškės, jei atrasime pagrindinę, išsamią priežastį, dėl kurios žmogus save paskiria Dievui: ši priežastis yra Kristaus imitavimas [Kristus, Paslaptis, tapusi kūnu, įvedė į istoriją dar vieną būdą būti naudingiems Dievo karalystei, t.y. gyventi dėl šios karalystės, gyventi, kad būtų įvykdyta Dievo valia, ir tam atiduoti visą gyvenimą: būtent taip padarė Jėzus, kuris nesukūrė šeimos, bet atidavė visą gyvenimą]. Kristaus imitavimas yra visų krikščionių taisyklė, tačiau renkantis būtent tokį gyvenimo kelią, ji pasiekia savo viršūnę [pašaukimas skaistumui pasiekia jos viršūnę], nes yra Kristaus padėties pilnatvės imitavimas. Kristaus padėties pilnatvė buvo Jo ryšys su Tėvu, kuris, tam tikra prasme, kaip asmuo neturėjo tarpininkų [kaip santuokoje, kur ryšys su Tėvu pildosi tarpininkaujant kitam, o čia ryšys su Tėvu per nieką neateina]“. Tie, kurie yra pakviesti tokiam gyvenimo keliui, yra pakviesti unikaliai, tiesioginiam ryšiui su Paslaptimi. Tai yra skaistumas: Dievas kviečia, Dievas pasėja sėklą gyvenime, gyvenimo patirtį, kuri tave taip pripildo ir suteikia tokį dėkingumą, leidžia tau išgyventi tokią patirtį, dėl kurios sakai: „Aš to trokštu“, ir tai tave išlaisvina atiduoti visą gyvenimą, jo nežalojant. Tai tokia pilnatvė, atsirandanti pirmiausia ne iš pasiaukojimo, bet iš susižavėjimo Kristumi, tada gali pajusti poreikį atiduoti Jam viską: „Aš esu Tau, Kristau“. Dėmesio, nederėtų galvoti apie šį kelią dėl kokio kito motyvo, tik dėl šios pilnatvės! Jis nėra tobulesnis, nėra gražesnis, ne; tačiau tu tarsi pakimbi virš pilnatvės ir nebenori jos prarasti dėl nieko pasaulyje, kad net žmonės, kurie tai pajunta, galbūt galvoję apie kitą kelią, niekad nesusimąstę apie šį, bet pajutę tokią pilnatvę sako: „To jau per daug, tai per daug gražu, kad tuo nesekčiau“. Todėl kunigas Giussani sako: „Kristus savo skaistumo nebuvo žalojamas. Todėl atsisakymas, jei nurodo psichologinius atgarsius, kuriuos buvimas tais atvejais sukuria, nei vertės, nei būties atžvilgiu nėra kažkoks dalyko atsisakymas, bet prisiartinimas prie tikrojo dalykų turėjimo. Kristaus skaistumas buvo daug gilesnis būdas turėti moterį, daug gilesnis būdas turėti dalykus. Ir tai įgavo tikrąjį išpildymą dėl prisikėlimo, dėl kurio Kristui priklauso viskas, kaip priklausys ir mums pasaulio pabaigoje. Šia prasme skaistumas krikščioniškoje bendruomenėje yra mokomoji, pavyzdinė, ideali būseną, į kurią turi atsižvelgti visi. Tai pamokymas, pavyzdys, idealas ne neturėjimo, o kaip tik tikresnio turėjimo.

Praeitą dieną, per pietų pertrauką universitete, prie manęs priėjo viena mergina, kuri po kelerius metus trukusios draugystės man pasakė: „Norėčiau grįžti į pačią pirmą mūsų draugystės akimirką“, kol dar nebuvo net prisilietę vienas prie kito: tai yra skaistumas! Kodėl ta mergina po kelerių metų taip ilgisi tos akimirkos? Nes visa tai, kas įvyko po to, nesukūrė nė dalelės tos pilnatvės, kurią ji tuomet patyrė. Ši mergina ir toliau draugauja su vaikinui, bet trokšta būtent šitokio kito žmogaus „turėjimo“, ir šitaip priklausyti savo vaikinui, kaip tą pirmąją jaudinančią akimirką. Skaistumas yra gilesnis būdas turėti moterį, gilesnis būdas turėti dalykus. Ir šiandien švenčiame būtent tai, Kristaus dangun įžengimą: kai Kristus prisikėlė, įžengė į dalykų gelmę ir viskas Jam priklauso. Ir mums viskas priklausys laikų pabaigoje, tai tikras išpildymas, kuriam visi yra kviečiami: „Skaistumas Bažnyčios gyvenime [Dievo karalystėje] turi aukščiausią funkciją, nes ir Bažnyčios istorijoje nurodomos dvi aukščiausios liudijimo formos: skaistumas ir kankinystė. Skaistumas krikščionybėje turi funkciją ir yra liudijimas iki gyvenimo pabaigos“. Dėl jo galime visiems šaukti: „Tai, dėl ko myli savo vaikina/mergina, dėl ko vedi, dėl ko susilauki vaikų, turi vardą, kurį tau šaukiu visu savo gyvenimu: Kristus. Ir įmanoma tai, kam esi sukurtas ir dėl ko turi žmoną ir vaikus, tai egzistuoja, aš tau tai galiu paliudyti. Kodėl? Todėl, kad aš tam atidaviau gyvenimą, ir mano gyvenimo nebūtų, jei nebūtų Jo. Tai nebūtų įmanoma, jei Kristus nebūtų įžengęs į istoriją ir nebūtų mūsų taip sužavėjęs, kad galėtume gyventi Juo“.

Kurį iš dviejų kelių tuomet priimti? „Pasirinkimas tarp vieno ir kito kelio negali būti mūsų „išradimas“, tai turi būti mūsų „atradimas“. Turime atpažinti kažką, kam buvome paskirti. Tai neturi būti mūsų sprendimas ta prasme, kad ne mūsų valia sukuria mūsų poziciją, bet ta prasme, kad mūsų laisvė paklūsta ženklui, kuris mums nurodo kelią“. Todėl svarbiausias dalykas renkantis pašaukimą yra ugdyti save Paslapčiai, ugdyti save, kad būtume visiškai atviri, nekantraujantys pamatyti ženklus, iš kurių galėčiau suprasti, kam esu kviečiamas.

O tai dažnai yra sudėtinga, draugai. Nes esame sukurti taip, kad mums reikia pasiekti tikrumą, todėl vis norime paskubinti tą ėjimą, kol mums dar neaišku, jaučiame kažkokį nepatogumą, nekantrumą. Kadangi tokia būseną erzina, norime ją nedelsiant įveikti ir dažnai suklystame; užuot palaukę ženklų, per kuriuos Paslaptis man duoda visas nuorodas, kurioms galėčiau paklusti, mes nusprendžiame patys arba leidžiame nuspręsti kitiems. Nes kelias vis dėlto yra paklusnumas; paklusnumas, kuriame glūdi visa tai, kam esu sukurtas, kuris atsižvelgia į visus veiksnius, kurie mane paverčia pačiu savimi, tačiau tai nėra mano sprendimas.

b) *Pašaukimas kaip profesijos pasirinkimas*

Visa tai, ką pasakėme, mums padeda suprasti, kokį kelią reikia nueiti, kad pasirinktume profesiją, tačiau norėčiau pabrėžti vieną svarbų dalyką. „Modernus gyvenimo suvokimas niekad neatrodo toks tolimas nuo Kristaus Dvasios kaip šiuo atveju. Kriterijus, pagal kurį šių dienų mentalitetas yra įpratęs žvelgti į įvykius, yra asmeninė nauda arba malonumas, arba lengvesnis gyvenimas. Pasirinktas kelias, mylimas žmogus, dirbamas darbas, fakultetas, kuriame mokomasi, viskas yra nulemta kaip vienintelį kriterijų iškeliant asmeninę naudą. Ir tai atrodo taip akivaizdu ir savaime suprantama, kad priežasties „apvertimas“ net ir daugeliui džentelmenų atrodo, švelniai tariant, iššūkis, pasikarščiavimas, perdėjimas. Tai kaltinimai, kuriuos kartoja ir ugdytojai, save laikantys krikščionimis, ir tėvai, žinoma, sunerimę dėl žemiškos vaikų sėkmės. Vertinimai asmeninėse ir viešose situacijose, gero gyvenimo patarimai, įspėjimai ir priekaištai, viskas sakoma iš tokios pozicijos, kuriai absoliučiai trūksta atsivavimo viskam ir rūpinimosi karalyste, ir Kristus išvaromas“. Galime būti judėjimo moksleiviais, galime būti susitikę Kristų, tačiau lemiamomis esminių sprendimų akimirkomis Jis lieka „ne prie ko“. Todėl šis momentas yra dramatiškas, jau vien tai tariant ima drebulys; įsivaizduoju, kaip drebėsite jūs, kai turėsite pasirinkti, nes tai visiškai prieštarauja vyraujančiam mentalitetui.

Ar suprantate, kodėl tai – kova? Kova mūsų viduje: ar sekti unikalų idealo balsą (kuris mums nurodo kelią), ar leistis praryjamiems pasaulio mentaliteto. Jei apie tai nekalbame, nesame draugai; aš jums tai sakau, nes esu jūsų draugas, nes čia pagrindinis klausimas yra gyvenimo tikslas, yra tai, kodėl esame čia. Jei mes šiuo esmiu pasirinkimo metu nesusiejame profesijos pasirinkimo ir mūsų buvimo prasmės, pasiklysim kelyje. „Ką viskas gali man duoti? Kaip iš visko išgauti daugiau naudos? : tokius kriterijus naudoja vyraujanti išmintis ir labiausiai pripažintas sveikas protas. Tuo tarpu krikščioniškasis mentalitetas parbloškia šiuos klausimus, jiems prieštarauja, juos numarina ir iškelia priešingą kvietimą: „Kaip galiu dovanoti save tokį, koks esu, kad kuo geriau viskam pasitarnaučiau, kad geriau pasitarnaučiau Kristaus karalystei?“. Toks yra vienintelis kriterijus, ugdantis asmenį tokį, kokį jį atpirkio Kristaus Dvasios šviesa ir galia.

„Renkantis darbą ir profesiją turi iškilti ši trečia paminėta kategorija: visuomenės poreikiai. Tačiau krikščioniui tai negali būti kriterijus, atskirtas nuo kito, gilesnio dalyko: krikščionių bendruomenės poreikio“. Tai nėra kas kitas, kaip pasirengimas, pasiruošimas vykdyti pašaukimą. Būtent to turime prašyti: kad Viešpats mums duotų malonę pamatyti visus ženklus, kurie mums leistų suprasti pašaukimą taip, kad nesupainiotume kelio ir būtume pasirengę vykdyti, nes kartais kelią matome aiškiai kaip dieną, tačiau nenorime juo eiti.

„Gilus pasirengimas (noras) savo gyvenimu pasitarnauti viskam yra svarbiausias dalykas net ir norint suprasti *kokiai* funkcijai vykdyti esame pašaukti ir *koks yra asmeninis pašaukimas*“. Nes pašaukimas, draugai, nėra įsakymas, niekas jums nieko šįryt neįsako, net ir Kristus neįsakė; tai patarimas, kvietimas, nujaučiama galimybė, o jums paliekama visa laisvė. Po visko, ką pasakėme, visa laisvė taip dramatiškai yra jūsų rankose.